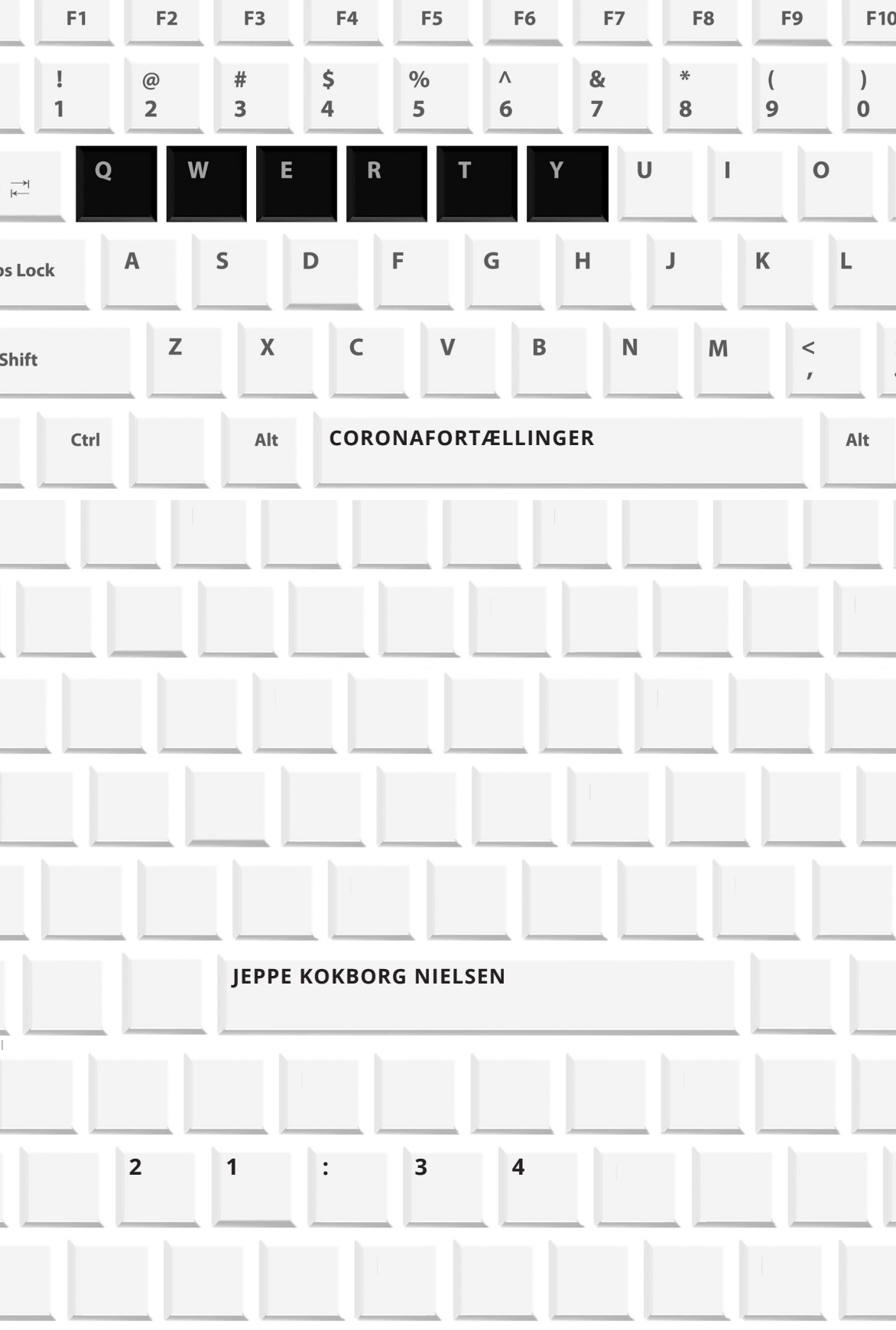

F1

F2

F3

F4

F5

F6

F7

F8

F9

F10

!

@

#

\$

%

^

&

*

(

)

1

2

3

4

5

6

7

8

9

0

Q

W

E

R

T

Y

U

I

O

Caps Lock

A

S

D

F

G

H

J

K

L

Shift

Z

X

C

V

B

N

M

<

,

Ctrl

Alt

CORONAFORTÆLLINGER

Alt

JEPPE KOKBORG NIELSEN

2

1

:

3

4

Q W E R T Y

CORONAFORTÆLLINGER

JEPPE KOKBORG NIELSEN

2 1 : 3 4

QWERTY
CORONAFORTÆLLINGER
© 2020 Jeppe Kokborg Nielsen & Forlaget 21:34.

1. udgave, 1. oplag
Redaktion: Kristian Engberg
ISBN: 978-87-94049-14-6

Trykt på Svanemærket papir hos Lasertryk A/S, Århus

Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af indholdet i denne bog er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og CopyDan. Enhver anden udnyttelse uden forlagets eller forfatternes skriftlige samtykke er forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret

INDHOLD

Q – Luftveje	side 7	F – Kærlighedsbrev til helvede .	side -
W – Alle virkeligheder.....	side -	G – Horisontlinjen	side -
E – Ungdomskæreste.....	side -	H – Fryseposen.....	side -
I	side -	7	side -
R – Sort hul	side -	J – Blækspruttemonstret.....	side -
T – Flammen	side -	K – Konventionel.....	side -
Y – Storbydrømme.....	side -	L – Politichef	side -
2	side -	8	side -
3	side -	Æ – Livseventyr	side -
U – Indsprøjt	side -	Ø – Sorg.....	side -
I – Yndlingspusher	side -	Z – Prinsessen.....	side -
O – Stereotypen på en perker...	side -	X – Efterspørgsel.....	side -
4	side -	C – Akavet	side -
P – Tinderdate.....	side -	9	side -
Å – Kløften	side -	V – Skør	side -
A – Chloroform.....	side -	B – Blod	side -
5	side -	N – Gadelampen.....	side -
S – Vidunderbørn	side -	M – Narkoman	side -
6	side -	0	side -
D – Lysstrålen.....	side -	? Efterord.....	side -

LUFTVEJE

Q skulle ikke have noget af at få sin hund tilbage. Den som havde været på ophold hos hendes søn. Det var slet ikke kommet på tale, da Q led af KOL. Det ville være fuldstændig uansvarligt overfor hendes eget liv at tage hunden tilbage. Der havde hun skåret i gennem, og fortalt, at det var sådan det blev. Qs mand A havde bakket hende op. Han ville heller ikke høre tale om at den kom tilbage.

Selvom Q og A havde lånt deres bil ud til deres barnebarn, men det var også noget andet. Deres andet barn C havde nemlig stiftet familie, og hvad Q og A ikke gjorde for de børnebarn. De ville så gerne hjælpe datteren C med det hele, for hun var alene med dem, og derfor var det vigtigt at have nogle forældre der hjalp til. Derfor havde det været strengt nødvendigt, at det ene barnebarn havde fået lov til at låne deres bil i et par dage. For hvordan skulle han ellers komme frem og tilbage?

Q vidste også hvor sund og rask børnebørnene altid havde været, og de havde aldrig fejlet noget, eller sådan havde det ikke føltes. C havde aldrig haft en eneste sygedag, for hvis bare det ene af hendes fire børn havde været syg, så var hendes mor sprunget til med det samme. Q havde aldrig været bange for at hjælpe sine børn, og bare generelt sin familie. Hun havde altid taget fat, og sørget for at verden kunne fortsætte, og at der ikke manglede noget i tilværelsen. Nogen ville sige at hun havde et stort og varmt hjerte, men Q mente bare, at det var det som det krævede når man var en mor. Når man en gang havde

stået med et lille nyfødt barn i armene, så slap man aldrig den følelse igen. Så bar man den følelse videre, og ville altid hjælpe til, ligemeget hvor end det var man så hen. Ligemeget hvis børn det var, så kunne Q altid mærke det moderinstinkt hun havde, og ville hjælpe til.

Det havde også gjort, at hun havde følt sig tvunget til at rejse til Afrika for at støtte forældrelose fattige børn. Hun havde hjulpet 502 små børn ud af fattigdom på det halvandet år hun var dernede. Men så havde livet hjemme i Danmark også kaldt på hende. Der var også småbørn der blev født, og ting hvor det krævede en rigtig mor at tage fat. A var taget med ned for at hjælpe de fattige børn, for det var de blevet enige om de skulle. De havde kigget på hinanden, og ingen af dem kunne modstå trangen til at tage ned for at hjælpe dem, der havde allermost brug for hjælp. A havde opgivet sin kommende lederstilling for at tage med, da intet andet betød mere for ham. Derfor vidste Q også hvilken fantastisk mand hun havde. At ham kunne hun stole på, og at han ville smide alt hvad end han havde i hænderne for hende og for det fælles vi har i verden: kærlighed. Han var ligeglad med det job, han aldrig ville kunne få igen, hvis bare han kunne hjælpe hvor der manglede mest, og det elskede hun ham for.

De to havde altid forstået hinanden så godt, og det stod i skarp kontrast til As bror, det stive apparat, som altid var skidefuld. 'Dumme alkoholiker,' tænkte hun. Det er klart, at konen skred fra ham. Han kunne ikke smide fortidens lænker, som A havde gjort det og gået en anden vej end i deres fars fodspor. Det var for svært for As bror at holde sig væk fra alkoholen.

Nej, i det hjem forstod man sig ikke på følelsen af at hjælpe familien eller føle det moderinstinkt, som Q altid havde haft. Det ene barn var flygtet lige så snart hun kunne, og det andet havde altid været en fortabt sjæl. Det var godt at Q havde A, at de var sammen. At de sammen havde skabt en god familie, som sprang væk fra den dårlige stime, der løb på As side.

Qs familie var bare en helt normal familie, hvor alt fungerede og derfor var det ikke underligt at A hellere ville holde jul og påskefrokost med hendes familie. Der var ikke noget på hans side af værdi. A havde dog alligevel insisteret på, at der hvert andet skulle være påskefrokost hos hans familie. Hun mente, at det måtte være for at vise respekt til en familie, der trods alt var hans familie og dermed hans rødder. Det var også fint nok, tænkte hun, når det nu ikke kan være anderledes.

Q og hendes mand elskede bare hinanden, og det blev endnu stærkere i denne tid, hvor de skulle være sammen hele tiden. De havde altid prøvet at finde tid til at handle ind sammen, og nu hvor de begge to var hjemme, kunne de gøre det hver dag. Q var gået på pension, men A arbejdede stadig fordi han følte kaldet stadig var der. Men i denne tid kunne han rigtig gå hjemme og hygge sig sammen, tage ud med A og handle ind, nu hvor bilen også var tilbage igen.

De handlede forskellige steder, men altid der hvor Q havde fundet de bedste tilbud i tilbudsaviserne. Idag skulle det være den lille købmand, som havde tilbud på hakket fars.

Når de kørte, så var det altid A bag rattet og Q ved siden af, for som hun altid sagde 'Jeg kan bare bedst lide det, når min mand tager styringen'. Barnebarnet havde været så god ved bilen, men han havde ikke nået at gøre rent indeni, og Q kunne se brødkrummer udner passagersædet. Ikke at det betød noget. Det skulle bare lige støvsuges på et tidspunkt.

Den lille købmand var så hyggelig at være i, og selvom de store supermarkeder efterhånden havde overbevist dem begge, syntes Q alligevel der var noget charmerende ved de små butikker, og hun elskede at at komme i dem. Da landet blev lukket ned havde hun hørt, at tusindvis af mennesker troede det ville blive en fødevarekrise. Alle havde skyndt sig til butikkerne og købt alle mulige ting uden egentligt at tænke over, hvad de egentlig gjorde.

'De tænker sig ikke om, og er nogle værre hamstere,' tænkte hun. Men der havde nok været helt proppet hernede, for butikken var ikke så stor. Folk tænkte ikke over, at når en sygdom bryder ud, så er det ikke smart at samle en masse mennesker det samme sted. Det havde hun lært i Afrika, hvor der tit var smitsomme sygdomme, så hun vidste godt, at det var dumt at være så mange mennesker i sådan en lille købmand.

A kørte altid vognen, mens Q gik og lagde varer i. Af og til vendte hun sig om med en sød sag, og spurgte 'Skal vi ikke gemme den her til senere,' mens hun viste den til A. Det var altid et retorisk spørgsmål, og hun lagde den i vognen uden at vente på svar. Q var vel det man kaldte en hyggespiser, og hun kunne godt lide søde sager. Så det blev som regel til lidt ekstra, når de var ude at handle.

A sagde ikke noget til det. Måske fordi han vidste hvor meget hun kæmpede i hverdagen for andre mennesker, og han syntes nu nok at

det var en fin lille belønning til en af hverdagens helte.

Q elskede altså bare at gå rundt i sådan en lille butik her, og især den lille charmerende kasse, hvor der ikke var plads til ret mange varer. Følelsen af at støtte det lokale gjorde, at hun havde det godt bagefter.

Det var en sød ung dame, der betjente kassen, og hun pakkede posen pænt. Q syntes godt nok at der var en underlig kontakt mellem A og kassepigen. De kiggede sådan underligt på hinanden, og A tabte sine kort. Kunne han ikke tage sig sammen eller hvad? Nu stod han der og gjorde den unge pige forlegen, tænkte hun. Hun hev fat i As ærme og vrissede 'nu opfører du dig altså ordentligt'.

A var bare blevet ved med at opføre sig underligt. Kunne han dog ikke lige komme tilbage til den rigtige verden? Han havde det altså af og til med at forsvinde ind i et eller andet drømmeland. Hvor var han nu henne denne gang, tænkte Q. Hun måtte skubbe ham væk for selv at betale. Godt nok elskede hun ham, men han var sgu en særlig type en gang i mellem. Kunne han da ikke bare opføre sig ordentligt? Han var helt pinlig at have med ude.

Da de igen sad i bilen, følte hun stadig at han opførte sig underligt. Han var nærmest nervøs. Da de kørte, var hun nødt til at bede ham forklare hvad der var galt. Hvorfor han fra det ene sekund til det næste var begyndt at blive underlig. Nu måtte han gerne forklare hvad der var sket, mente Q.

A trak ind til siden og parkerede bilen i vejsiden, hvor han drejede sit hoved og så længe på Q. Hun syntes det var underligt. Hvorfor dog stoppe for bare at sidde og kigge på hende. Han måtte altid gerne kigge på sin søde kone, naturligvis, men nu måtte han gerne forklare sig istedet for bare at kigge. Q bad ham forklare hvad der var galt.

A sagde ikke noget. Han var helt fraværende og meget ubeslutsom. Q kunne ikke få det til at give mening. Han var da aldrig så stille, og han havde aldrig haft så svært ved at sige noget. Stadig tavs rakte A indover hende og åbnede handskerummet, hvor han hev en flaske og en pakke klude frem. Undrende kiggede Q på sagerne og fulgte tavst med i hvad A foretog sig.

A hældte væske ud på kluden, mens han spildte ud over rattet og sine bukser. Q grinede usikkert og åbnede munden for at sige 'hvad laver du,' men hun nåede det ikke før A tvang kluden op foran munden på hende mens han holdt hendes hoved i et greb, så hun ingen

mulighed havde for at fjerne den. A var meget stærkere end hende. Han holdt fast og tvang kluden ind i hendes mund og over hendes næse, så den blokerede alle luftveje. Hun kunne og nåede ikke at gøre noget, før hendes verden gik i sort.

ALLE VIRKELIGHEDER

W var blevet svigtet mange gange igennem sit liv. Det var svært for ham at falde til. Svært at skulle stole på folk og tro, at de ikke ville svigte ham på et tidspunkt. W havde aldrig haft en støttende familie og manglede gennem opvæksten de tætte relationer. Folk kunne ikke forstå Ws behov. Det var svært for dem. De manglede forståelse for, hvordan at man som rig og velhavende kunne mangle noget så essentielt, som moderkærlighed og tætte familieband. Men det var alt hvad W manglede. Alt det han aldrig havde fået.

Han var blevet tøret i røven af hushjælpere, ammet og fodret af servitricer. Aldrig havde han kunne knytte et bånd til bare et menneske. Kun fordi familien var rig havde Ws forældre valgt at fralægge sig alt ansvar. Det var muligt for Ws forældre at betale sig væk fra byrden, men det havde efterladt W med et omsorgsvigt og gjort at W altid ville have et distanceret forhold til mennesker.

De få gange han havde prøvet at åbne sig, havde han brændt nallerne. Var gået lidt for tæt på ilden, og skræmt løbet væk igen. Han havde prøvet et forhold med en pige, som endte med kærestesorg. Han havde prøvet at få tætte venner, som endte med at udnytte ham.

W blev et af de mennesker, der lukker sig om sig selv når verden gang på gang prøver at spænde ben for ham. Han omfavner sig selv, og alt der prøver at komme tæt på ham visner. Han blev et menneske der gemte på mørke indeni. Han blev depressiv, men på en måde hvor ingen kunne mærke det på ham. Han udviklede en evne til ikke at føle. Det var som om, at enhver følelse blev dræbt når det kom tæt på hans

indre mørke. Intet kunne spire og intet kunne leve på ham. Han var en isdronning – blot med den forskel, at han var en mand. En mand med et indre, som var et helvede.

W havde vokset sig til en stor mand, og med tiden havde hans forældre efterladt sig slottet i hans navn. Tættere kom man ikke på en ægte grev Dracula i den virkelige verden. Et ensomt menneske, mørkere end den dybeste grotte i et slot større end den største grotte.

W havde aldrig grædt i sit liv. Aldrig var en tåre løbet ned ad hans kind. Ikke at han aldrig havde følt sig presset til det, eller at tragiske ting ikke forekom ham, men fordi hans krop ikke kunne. Hvis et menneske aldrig havde følt noget, så ville kroppen heller ikke kunne reagere på en følelse. W kunne ikke forklare hvad der var inden i ham, men han vidste, at det ikke var følelser. Der fandtes ikke følelser i ham.

I årenes løb havde Ws sociale distancering fra virkeligheden medført et stort forbrug af escortpiger. Han var en stor dreng med en stor gård, og derfor blev virkeligheden også, at kærlighed måtte købes. Få af pigerne havde hængt ved og blevet hos ham. Til sidst var det endt med, at en af pigerne fik lov at tage del i alt han ejede. Hun blev lukket ind, og W giftede sig med hende fordi han ikke kunne holde ud at være så langt fra virkeligheden. Han følte næsten desperat, at han blev nødt til at gøre som mennesker i den virkelige verden. Han blev nødt til at følge en eller anden form for norm. Derfor havde han giftet sig med en champagnepige.

Senere havde han fået et barn med hende. Utroligt. Selvom han havde fundet ud af, at sex var muligt for ham, så kom det alligevel bag på ham. Det kom bag på ham, at noget i hans krop fungerede, som i den virkelige verden. Alt ved hans fysiske hylster var ikke kun en vanskabning fra et parallelt helvede. Noget af hans krop var blevet i den tredimensionelle verden. Det var ham forundt, men dog følte han ingen kærlighed for det barn, og heller ikke for sin kone. Han kunne ikke mærke en eneste følelse over for dem. Faktisk følte han skam over, at han alligevel var gået med til at bringe barnet til verden, men aldrig ville kunne give det, som det krævede.

Da han stod med sin lille pige i hånden havde han tænkt på sin mor. På dengang, hvor han selv var kommet ud, og havde ligget i et menneskes arme. Han havde med garanti ikke ligget i sin fars arme. Havde han mon ligget i sin mors arme, eller havde hun allerede der

givet ham videre til de ansigtsløse relationer? Det ville være noget han aldrig ville finde ud af, men tanken var da spændende. W ville ikke bebrejde nogen, for selvom han havde stået med sit barn i hånden, så var det jo ikke fordi han elskede det. Nej, det var fordi han tilfældigvis viste sig at være i byen selvsamme dag, som hans eneste datter blev født. Så om han var hjemme på slottet alene, eller på fødestuen, kunne i sig selv var ligemeget. Dette barn kunne have været ligemeget. Dette ægteskab kunne have været ligemeget.

Men ægteskabet var der, og det var W også endnu. Selvom han aldrig følte sig en del af den virkelige verden. Det var ikke ham selv han fodrede, det var en krop med samme udseende. W var en anden person, i en anden verden. Hvor han der kæmpede med nogle monstre, der for alt i verden aldrig skulle vise sig i den virkelige verden. Derfor var han nødsaget til at blive i den helvedeslignende verden, og sørge for at verden kunne bestå i alle virkeligheder.

Derfor efterlod han den virkelige verden med sit deforme menneske, og drog langt ind i en anden verden, hvor han havde langt vigtigere ting at kæmpe med.

E

UNGDOMSKÆRESTE

“Du går ikke derhen, og sådan bliver det!” sagde Es mor, der standhaftigt nægtede ham at besøge sin kæreste K. Bare fordi landet var blevet lukket ned i en form for undtagelsestilstand, måtte E ikke se sin kæreste, selvom det ikke ville gøre nogen forskel, tænkte han, for de unge er stærke og dør ikke af den sygdom, sagde de.

Hvis han ikke var død, ikke var syg og ikke mente at han havde følt nogle symptomer, hvad kunne så være problemet? Hvis han blev smittet ville han alligevel ikke dø, for han var ung, og det var kun de gamle der døde af den. Ungdom ville altid sejre, så hvorfor holder hans forældre ham nede?

Han havde prøvet at forklare sig, men endte med at tale for døve øre. De lyttede ikke længere til ham efter at han havde ævlet løs i en halv time. Nu ignorerede de alt han sagde, og fortalte ham det samme om og om igen: “Du kommer ikke afsted”.

På sit værelse var han ved at flå håret af sit eget hoved i rent raseri. Den kaktusplante, hans mor havde købt til ham sidste år, blev også slynget gennem rummet i en form for *så kan i lære det, dumme forældre*-aktion. Kaktusen, der lå ovre i hjørnet, lå uskyldigt ødelagt og som et bevis på hans barnlige overreaktion. En overreaktion, som kæresten nok ikke ville være stolt af. Hvis nogen han kendte havde set ham i situationens hede, så ville det have været utrolig pinligt.

Den mangel på selvkontrol han fik i momentet var noget han ikke havde følt i mange år. At kaste en ligegyldig plante mod en væg, som nu bare lå på gulvet, klar til at blive samlet op.

Havde han tabt til sig selv? Var han blevet svag overfor sit dårlige temperament, som han ellers havde holdt under kontrol i mange år? Om han havde mistet kontrollen, var han usikker på, men følelsen der pulserede rundt i hans krop, havde han ikke mærket i flere år. Følelsen af at gøre noget, at ændre på tingenes tilstand ved at konkret sætte sig i kraft.

Var han faldet tilbage? Det kunne ikke være sandt. Han var ilter, kiggede rundt og tænkte. Han tænkte på hvordan, at han kunne straffe sine forældre. Kaktusen var kun første skridt, som havde slået hul på et ophobet behov for at gøre noget dumt. I mangel på kontrol lukkede E sine øjne for at prøve at finde sig selv. Prøve at få kontrol over det ukontrollerede adrenalinsus i kroppen.

Da han var barn havde han altid haft et voldsomt temperament, som han havde haft rigtig svært ved at styre. Men da han blev ældre fik han lært sig selv at kontrollere det, og havde besluttet sig for at raseriet skulle være fortid. At den sure og voldsomme E var fortid. Det var gået godt for ham i lang tid, og det var lykkedes ham at blive en accepteret del af en vennegruppe, og nu også at få en kæreste. Hver dag havde været en succes, og den anerkendelse han fik var blevet til en form for tilfredsstillelse. Det var hvad der gjorde at han kom op om morgenen, at han fik energi til sin skole, fordi han var accepteret af folk, for det han prøvede at være.

Folk kunne lide E, når han var som folk godt kunne lide ham. Det var vigtigt for ham kun at vise dem den gode side. At gøre en stor dyd ud af altid at være en anden person. De sidste par år havde været succes på succes, og alt hans hårde arbejde havde virkelig betalt sig tilbage. Men nu stod han her med lukkede øjne midt i sit værelse.

Pulsen slog hårdt igennem hele kroppen, så alt i ham sitrede og han kunne ikke tænke klart. Dybe vejrtrækninger hjalp ikke, han kunne intet stille op imod raseriet nu. Nærmest i blinde væltede han mod sit skrivebord og fejede alt der stod på det væk med armene. Han ryddede med en arm en hel hylde med ting, og ødelagde sin bedste-fighter-pokal, som stod på reolen. Han havde tabt til sig selv endegyldigt. Hans sande jeg var kommet kravlende og havde nu taget over.

Det sande jeg stod nu triumferende og kiggede på det hærgede værelse, og besluttede sig for at handle selv. Det besluttede sig for at kravle ud af vinduet og bestemme selv. Han havde prøvet at kravle ud af vinduet før, og fik han sig slynget rundt til højre med et fast greb i